לאויו סה טוש"ע א"ח סי

:שעד סעיף ב

שסא סעיף ב:

רבינו חננאל

בפירוש אלא מכללא. דרב

אמר שמואל אייתו גלימא

נגודו ביה משום צניעותא

מקום גודא. אהדרינהו רב

ביה רב משמעתיה דהוה

אסר. ולא אמר להו ולא

מידי, דאתר דשמואל הוה. ואמר שמואל אי קפיד

אבא (שיקלו) ושקילון

הימייניה קטרו ביה האי גלימא. מתני׳, חצר

גלימא. מתני׳, חצר שנפרצה לרשות הרבים

המכניס מתוכה לרשות

הרבים וכו'. ואקשינן וכי

וס"לו לר׳ אליעזר משום

רנפרצה לרשות הרביח

הויא לה רשות הרבים.

ופרקינז איז ר' אליעזר

לטעמיה דכיון שעוברין ל

הויא כרה״ר, דתניא ר׳ יהודה אומר משום ר׳ אַליעזר רבים שביררו דרך

. לעצמז מה שביררו ביררו. יעצטן מוו שביידי ביידי, ואוקמה כשאבדה להן דרך באותה חצר, ועל

מקום מחיצה מחלוקת.

צידי רשות הרבים כרשות

הרבים ורבים דרסי לה

כצידי רשות הרבים הוא, ורבנן אמרי לא[ו כר״ה דמי]. ואמאי לא פליגי

בצידי רשות דעלמא. [ד]לא תימא כי פליגי רבנן

עליה דר' אליעזר ואמרי

לאו כרשות [הרבים] דמי

אלא היכא דאיכא גיפופי,

פי' גיפופי שנראין כפסין

וככתלים קטנים שעושין שלא (יתחברו) [יתחככו]

בכתלים. אבל

. דליכא גיפופי לא

משמע לן חצר זו שנפרצה

דלית לה גיפופי. ואקשינו

והא מתוכה לרשות הרבים קתני, מכלל דאית לה

גיפופי, דאי לית לה גיפופי מאין לה תוך.

גיפופי מאין לה תוך. ופרקינן לעולם לית לה

יעולם לית לה גיפופי ולית לה תוך, ואיידי דאמרו רבנן מתוכה אמר ר' אליטיר

מתוכה. ואקשינן והיכי

והוא לא אמר מתוכה.

ופרקינן הכי קאמרו ליה

לרשות הרבים דפטור

מפני שהיא ככרמלית צידי רשות הרבים לא

שנא. ור' אליעזר התם

שנא. .. בחצר ל) דרסי לה רבים,

הכא בצידי רשות הרבים

דאית ליה גיפופי לא

דרסי לה רבים. מתני׳

שנפרצה

רוחותיה וכן בית כו'. ואוקמה רב בשנפרצה מב' רוחותיה בי' אמות

כיון שנפרצה

ושבין

רבים בתוכה

נפל גודא דביני

צד.

ואיבעית אימא בצידי רה"ר פליגי. ולא מיירי באבדה להם

תאמר דילמא דוקא הכא פליגי משום דמקום מחילה שלו ואור"י

לרך: וליפלגו בצידי רה"ר דעלמא. וחס

שלו ונוכה: אבל היכא דליכא חיפופי מודו ליה קא משמע לן.

משמע דר"ה היירי בדהיכה חיפופי

והקשה ריב"א דבפרק קמא דשבת

(דף ו.) אמרינן מתקיף לה רב אחא

בריה דרב איקא אימר דשמעת ליה

לר"א היכא דליכא חיפופי היכא דאיכא

חיפופי מי שמעת ליה וי"ל דקוגיא

דהכא כרב פפא דהתם:

מאי שנא מרוח אחת דאמר פתחא

אחת אע"ג דפרון מרובה אמרינן

בפ"ה (דף י:) דניתרת בפס ד' או

בשני משהויין לכאן ולכאן אבל בשתי

רוחות לא משתרי בהכי דג' מחיצות

דאוריי׳ ם ןכמו סתם מבוי דהוי בלחי

וקורה] וי"ל דהכא פריך לר' יהודה דאית

ליה לקמן (נה.) שתי מחילו׳ דאורייתא

ועוד אור"י דסתם חצר אין לה אלא

ג' מחיצות וברביעית פס ד' או ב'

משהויין ואיירי (ד) שנפרצו ב' רוחות

מאותן ג' מחילות ואף על גב דהשתא

כשנפרנה הוי מפולש ואמרינן בפ"ק

(דף יא.) דבעי לכל הפחות לורת

הפתח היינו דוקא כשנפרנה לרה"ר

או לבקעה אבל הכא איירי כשנפרלה

למבוי או לחזר אחרת דהא לא

קתני שנפרצה לרה"ר:

שנא מרוח אחת דאמרי' פי

פתחא הוא דאפילו נפרץ במילואו או ביתר מעשר רוצה להתיר בבית

מטעם פי תקרה: ס בשתי רוחות נמי נימא פי תקרה •

דרב ושמואל דפליגי בפי תקרה היינו

דווקה באכסדרה ° בבקעה שאין לה

כלל מחיצות אבל ביש לה אפי׳ מחיצה

אחת מודה שמואל דבשלש מחילות

אמרינן פי תקרה יורד וסותם ואתי

שפיר הא דנקט אכסדרה בבקעה

לפי שבבקעה דווקה פליגי שחין שם

מחיצה וגרס בתר הכי כי לית ליה

בד׳ אבל בג׳ אית ליה ולפי זה פירוש

כל הסוגיא ואין נראה דאפילו לרב

בשתי מחילות זו כנגד זו לא אמר

פי תקרה יורד וסותם דהוי מפולש

כדאמר בפרק קמא דסוכה (דף יח:) לכך נראה לר"י דסתם אכסדרה יש

לה ג' מחילות כדאמר בלא יחפור (ב"ב

תקרה בו'. השתא לא קאמר

יורד וסותם. רש"י מפרש

הוא. ואם תאמר מרוח

הגליון], ג) [ל"ל המייניה], ד) גי' רש"ל והירי וידייד ה ביין או לבי למיינים, ד) גי' רש"ל והיכי עביד שמואל הכי והא, ה) [חולין נג:ו. ו) כש"ל ל"ג. ו) וב"ב ק.], ה) [שס], ט) שבת ו. כתובות לא:, י) לעיל ח., כ ירושלי ורי"ף לא גרסו לרס"ר, ל לעיל לא., מ) בס"א: ולא, נ) [ל"ל לחיו וער מוס' לעיל יו. ד"ה קורומיו], ס) גי רש"ל, ע) שייך לע"ב, פ) שייך

הגהות הב"ח

לע"ב,

(**ה**) גם' וליפלוג בלידי רה"ר דעלמא וכו׳ דעלמא הוה ו על כוא וכל ו על כא טוט אמינא: (ב) רש"י ד"ה והאמר וכו' לכוליה חצר כה"כ המ"ד: (ג) ד"ה משתי רוחותיו נמי נימא פתחה: (ד) תום' ד"ה מהי שנא וכו׳ ואיירי במי מומרנו.

גליון הש"ם

גם' זה ממלמל עד עיקר מחיצה. עי׳ לעיל דף עט ע״ב: תום' ד״ה בשתי דוחות וכו' בבקעה שאיו ע"ב תוס' ד"ה גוחטרא:

מוסף רש"י . שקולו גלימא נגידו בה. דמחילה כלא גג לאו אהל הוא ומחיצה כזו מותר דשמואל הויי. ולמו מולמ מרעה למורויי קמיה ממכייה (חולין נגי). רבים שבררו דרך לעצמן. דרן שדה ממר, מה שבררו בררו. מע"פ שלמ שבררו בררו. מע"פ שלמ שנטו רשות מנעל שדה ירווור״ח ר״ר ק.). שאבדה להן דרך באותו שדה. למ"מ לורחל לים להו גביה ויפה כח רבים מכח יחיד, שהיחיד שאבדה לו דרך בשדה חבירו לא יברור מעלמו אלא או בבית דיו או ברשותו של בעל השדה, אבל רבים כבית דין דמו דמאן מינייהו מומין להאי לבתים, שנותנים להלן מן הבתים אבנים ומכשולין להרחיק חיכוך העגלות, ומחותן חיפופי ולפנים קרי לידי רה"ר (כתובות לג:). שנטלו קורותיו או לחייו. נשכח, מותרים דאמרינן והותרה הותרה

זה מטלטל עד עיקר מחילה. כדמעיקרא דאמרינן הואיל והותרה הותרה. ובכלי הבית קאמר שמואל דאי בששבתו בחצר אפילו מחצר לחצר נמי דהא שמואל הוא דאמרי הלכה כר"ש ואפי" עירבה כל אחת לעלמה לאש גזר משום מאני דבתים ואע"ג דהשתא הוו להו חלר

אחת כשנפל לא אסרי להו בתים

דהא שרי לאפוקי מבתים לחלר

הואיל והותר למקלת שבת: שקולו

גלימא נגידו. קחו טלית ופרסו אותה

שם להיות מחילה: אהדרינהו רב

לאפיה. דקסבר אסור לטלטל הסדין

שבתוכה: שקולו המייניה וקטרו בה.

קחו אבנטו וקשרו בו את הטלית למחילה: בזתגר' חלר שנפרלה

לרה"ר. במלוחה חו יותר מעשר:

חייב. דרה"ר הוא ובגמרא קא בעי

לה: פטור. אבל מותר לכתחלה לא

אפי׳ חוך ארבע אמות דלאו רה״ר היא אלא כרמלית היא והוא הדין

נמי מתוכה לרה"י: גבו' שבררו

דרך לעלמן. בשדה אחת: מה

שבררו בררו. ואינו רשאי לגודרה

אלמא קנו לה: שאבדה להן דרך

באומו שדה. שהיה להן דרך בו

ואינו ידוע אי בלפונו אי בלרומו

ובררו להן אחת מן הרוחות: וכי

מימא הכא נמי כשאבדה להן הדרך באוחה חלר. שאין מקום

המחילה ניכר ובני רה"ר מרחיבין

רה"ר לתוכה במקלת ואמרו שעד כאן

היה רשותן וכי אמר ר"א רה"ר היא

באותו מקום מחיצה קאמר שאלו

עוררין עליו: והאמר רבי חנינא עד

מקום מחילות מחלוקת. דמשמע כל

החלר כולה עד מקום המחילה היו

חכמים עושין אותה כרמלית אבל

במהום מחילה מודו מכלל דר"א משוי

ליה לכוליה (כ) רה"ר: ואיבעים אימא.

לעולם בשמקומות מחילות ניכרות

ואפילו הכי משוי ליה ר"א למקום

מחילה רה"ר דקא סבר לידי רה"ר

כרה"ר דמו: הני מילי היכא דאיכא

חיפופי. סתם לידי רה"ר איכא

חיפופי. נועלין יתידות ואבנים גדולות סמוך לכותל שלא יזיקוהו קרונות

וההוא אויר שביניהם לכותל קרי לידי

רשות הרבים ובההוא הוה אמינא

הוא דפליגי רבנן ואמרו לאו רשות

הרבים הוא ואסור לטלטל מתוכו

לרשות הרבים משום דאיכא הפסק

ולא עיילי בהא רבים להדיא אבל

הכא אימא מודו ליה: והא מסוכה.

לרשות היחיד קאמר ר"א חייב אלמא

כולה חלר רה"ר משוי ליה: איידי

דאמרי רבנן מחוכה כו'. ואנן פרכינן

לרבנן אמאי נקטי מתוכה הא רבי

אליעזר בתוכה מודה דכרמלית היא

דמקום מחילה הוא דקא משוי רה"ר:

בותנר' חלר שנפרלה. בשבת

לרשות הרבים: מותרין לחותה

שניטלה קורתו או לחייום גרסינן:

לעמיד לבח. לשבת הבחה: חם

מוסרין כו'. בגמרא [לה.] מפרש דרבי

יוסי מחמיר והכי קאמר כשם שאסורין

לעתיד לבא כך אסורין היום: גב' במאי עסקינן. דאלטריך

שבת

הואיל והותר למהלתה:

אוה מטלטל עד עיקר מחיצה ווה מטלטל עד עיקר מחיצה והא דרב יי לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר דרב ושמואל הוו יתבי בההוא חצר נפל גודא דביני ביני אמר להו שמואל שקולו גלימא נגידו בה אהדרינהו רב לאפיה אמר להו שמואל אי קפיד 🖰 אבא שָׁקוֹלו ^מ (הימניה) וקטרו בה ^{יי} ולשמואל למה לי הא הא אמר • זה מטלטל עד עיקר מחיצה וזה ממלמל עד עיקר מחיצה שמואל עביד לצניעותא בעלמא ורב אי סבירא ליה דאסיר לימא ליה 🕫 אתריה דשמואל הוה אי הכי מאי מעמא אהדרינהו לאפיה דלא נימרו כשמואל סבירא ליהי (והדר ביה משמעתיה): מתני' חצר שנפרצה לרשות הרבים המכנים מתוכה לרה"י או מרה"י לתוכה חייב דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים מתוכה לרשות הרבים או מרשות הרבים לתוכה י פמור מפני שהיא ככרמלית: גב" ורבי אליעזר משום דנפרצה לרשות הרבים הויא לה רשות הרבים אין רבי אליעזר למעמיה דתניא " רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר רבים שבררו דרך לעצמן מה שבררו בררו איני והאמר י רב גידל אמר רב והוא שאבדה להן דרך באותו שדה וכי תימא הכא נמי כגון שאבדה לה דרך באותה חצר והאמר רבי חנינא עד מקום מחיצה מחלוקת אימא על מקום מחיצה מחלוקת ואיבעית אימא בצידי רשות הרבים קמיפלגי יי דרבי אליעזר סבר צידי רשות הרבים כרשות הרבים דמו ורבגן סברי צידי רשות הרבים לאו כרשות הרבים דמו וליפלוג בצידי רשות הרבים י בעלמא אי איפליגו בצידי רשות הרבים בעלמא הוה אמריגן כי פליגי רבגן עליה דרבי אליעזר הני מילי היכא דאיכא חיפופי אבל היכא דליכא חיפופי אימא מודו ליה קא משמע לן והא מתוכה קאמר איידי דאמור רבנן מתוכה אמר איהו נמי מתוכה ורבנז אמר רבי אליעזר צידי רשות הרבים ומהדרו ליה אינהו מתוכה הכי קאמרי ליה רבגן לרבי אליעזר מי לא קא מודית לן היכא דמילמל מתוכה לרשות הרבים ומרשות הרבים לתוכה דפטור מפני שהיא כרמלית צידי נמי לא שנא ורבי אליעזר התם לא קא דרםי לה רבים הכא קא דרםי לה רבים: מתני ' חצר שנפרצה ' לרה"ר משתי רוחותיה וכן בית שנפרץ משתי רוחותיו

דסתם לידי רשות הרבים הם שלו שרגיל אדם להיות כונם תוך

דף כה:) העולם לאכסדרה הוא דומה דרוח לפונית אינה מסובבת ולית ליה לשמואל פי תקרה יורד וסותם אלא אם כן יש שם ארבע וכן מבוי שנטלו קורותיו או לחייו מותרים מחילות ומיהו לרב אפי׳ פרוך משתי באותו שבת ואסורים לעתיד לבא דברי רבי יהודה רבי יוםי אומר אם מותרין לאותו שבת מותרין לעתיד לבא ואם אסורין לעתיד לבא אסורין לאותו שבת: גמ' במאי

עסקינן אילימא בעשר מאי שנא מרוח אחת דאמר פיתחא הוא משתי רוחות נמי פיתחא הוא אלא ביתר מעשר א"ה אפילו מרוח אחת נמי אמר רב לעולם בעשר וכגון ליה למנקט משתי רוחותיו: אילימא בעשר. ומשום הכי מרוח אחת לא דאמרינן

פתחל הוא: משסי רוחוסיו (נימא נמי פסחא הוא. דקא סלקא דעתיה משתי רוחות זו כנגד זו קאמר כגון מזרח ומערב:

כגון

א) לשון רבינו חמוה לכאורה ונ"ל דל"ל התם בחלר לא דרסי לה רבים הכא בלידי ר"ה אע"ג דאית ליה גיפופי מ"מ דרסי לה רבים.